

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/95/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4319201305
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marta Polyáková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4319201305.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marty Polyákovvej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., právnej veci žalobcu: Ing. S. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom N. XXX, proti žalovaným: 1/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, IČO: 00 166 073, 2/ Okresný súd Martin, so sídlom Martin, E. B. Lukáča 2A, IČO: 00 165 786, o zaplatenie 11 000 000 eur s titulom nemajetkovej ujmy a ospravedlnenia, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 20. mája 2021 č. k. 13C/12/2019-205, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovaní v 1. a v 2. rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal zaviazania žalovaného v 1. rade ospravedlniť sa mu za porušenie základných ľudských práv a slobôd v zmysle Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a za nezákonné a protiústavné konanie, ktorým dlhodobo poškodzovalo a poškodilo jeho dobrú povesť, zdravie a osobnú česť a zaplatiť mu titulom nemajetkovej ujmy sumu 10 000 000 eur a náklady vzniknuté s konaním do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Domáhal sa tiež zaviazania žalovaného v 2. rade ospravedlniť mu za porušenie základných ľudských práv a slobôd v zmysle dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a za nezákonné a protiústavné konanie, ktorým dlhodobo poškodzoval a poškodil jeho dobrú povesť, zdravie a osobnú česť a vyplatiť mu titulom nemajetkovej ujmy 1 000 000 eur a náklady vzniknuté so súdnym konaním do troch dní od právoplatnosti rozsudku. O trovách konania rozhodol tak, že žalovaným v 1. rade a v 2. rade priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100%.

2. Vykonal dokazovanie najmä žalobou na ochranu osobnosti, z ktorej bolo zrejmé, že dňa 17. 08. 1990 bola podaná na Mestský súd v Košiciach, uznesením Mestského súdu v Košiciach zo dňa 27. 08. 1990 sp. zn. 34 C 362/90 - 6, oznámením Okresného súdu Martin zo dňa 09. 06. 2020, oznámením Krajského súdu Košice zo dňa 17. 06. 2020, oznámením Okresného súdu Košice I. zo dňa 16. 06. 2020, oznámením Okresného súdu Košice I. zo dňa 01. 07. 2020, oznámením Okresného súdu Košice I. zo dňa 20. 07. 2020, e-mailovou komunikáciou zo dňa 28. 08. 2020, fotokópiou z papierového registra vo veci navrhovateľa Ing. S. U. proti odporcovi Ing. C. K. o ochranu osobnosti vedeného na Mestskom súde Košice, papierovým registrom zaslaným vo fotokópii Okresným súdom Košice I. dňa 25. 09. 2020, fotokópiou papierového registra vo veci navrhovateľa Ing. S. U. proti odporcovi Ing. C. K. o ochranu osobnosti, oznámením o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa

16. 02. 2021, doručenkou na žalobcu s dátumom uloženia 19. 02. 2021, opätovným zaslaním oznámenia Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky žalobcovi zo dňa 17. 03. 2021 a doručenkou k tomuto oznámeniu na žalobcu. Právne svoje rozhodnutie právne oprel o čl. 46 ods. 1 a 3, 48 ods. 2 127 ods. 1 až 4 Ústavy Slovenskej republiky, § 9 ods. 1, § 10, § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb. (účinný od 01. 07. 1990 do 30. 06. 2004), § 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 11, § 13 ods. 1 a 2, § 16, § 420 ods. 1 a 3, § 442 ods. 1 a 3 zák. č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej v texte len „Občiansky zákonník“, „OZ“).

3. Dôvodil, že na základe vykonaného dokazovania, podanú žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Argumentoval, že žalobca podal žalobu proti žalovaným v 1. a 2. rade na tom právnom základe, že dňa 17. 08. 1990 podal ako žalobca žalobu o ochranu osobnosti proti žalovanému - Ing. C. K. na Mestský súd Košice, pričom na pojednávaní uviedol, že v tejto veci sa nekoná a podáva trestné oznámenie na neznámeho páchatel'a, ktorý ukradol spis z Okresného súdu Košice. Dňa 01. 07. 2020 Okresný súd Košice I. oznámil, že dňa 27. 09. 1990 bola predmetná vec postúpená Okresnému súdu Martin a súdu zaslal fotokópiu papierového registra o tom, že dňa 27. 09. 1990 bola vec žalobcu o ochranu osobnosti postúpená na Okresný súd Martin. Okresný súd Martin ako žalovaný v 2. rade sa jednoznačne vyjadril, že na Okresnom súde Martin nebol od 27. 08. 1990 a ani nie je vedený doposiaľ návrh žalobcu Ing. S. U. proti žalovanému Ing. C. K. o ochranu osobnosti. Žalobca predložil súdu vo fotokópii neprávoplatné uznesenie Mestského súdu Košice zo dňa 27. 08. 1990 sp. zn. 34C/362/90-6 v právnej veci navrhovateľa Ing. S. U., bytom J., I. XX proti odporcovi Ing. C. K., bytom K., H. 15/XX o ochranu osobnosti, ktorým bola vyslovená miestna nepríslušnosť a bolo nariadené vec postúpiť po právoplatnosti uznesenia Okresnému súdu Martin. Z papierového registra zaslaného Okresným súdom Košice I. zistil, že vec bola vybavená dňa 27. 08. postúpením. Z vyjadrenia žalovaného v 1. rade zo dňa 16. 02. 2021 mal potvrdené, že žalobcom bolo dňa 29. 08. 2020 doručené Ministerstvu spravodlivosti SR podanie na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Vysvetlil, že predpokladom úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti je jednak to, že došlo k neoprávnenému zásahu a jednak to, že tento zásah bol objektívne spôsobilý privodiť ujmu na právach chránených ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Obe náležitosti musia byť splnené, aby vznikol právny vzťah, ktorého obsahom je právo domáhať sa ochrany podľa § 11 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobca spísal žalobu dňa 17. 08. 1990 a v ten istý deň ju doručil Mestskému súdu Košice, ktorý dňa 27. 08. 1990 vyslovil svoju miestnu nepríslušnosť a nariadil po právoplatnosti vec postúpiť Okresnému súdu Martin. Z papierového registra zistil, že žalobcova vec mala byť postúpená Okresnému súdu Martin dňa 27. 09. 1990. V tomto čase bol platný a účinný zák. č. 58/1969 Zb., ktorý neobsahoval právnu úpravu o náhrade nemajetkovej ujmy a v ustanovení § 17 len odkazoval na podpornú aplikáciu Občianskeho zákonníka. Zastal názor, že žalobca nepreukázal ani jeden zákonný predpoklad pre vznik nároku občianskoprávnej sankcie za nemajetkovú ujmu, odkazujúc na ust. § 11 Občianskeho zákonníka. Nenaplnenie ktoréhokoľvek predpokladu vylučuje možnosť vzniku sankcií podľa ustanovenia § 13 Občianskeho zákonníka. A preto žalobu v celom rozsahu zamietol. Ďalej dôvodil, že dotknutá osoba sa môže v prípade vzniku nemajetkovej ujmy zásahom do práva na ochranu osobnosti domáhať, aby jej bolo poskytnuté primerané zadosťučinenie. Peňažné zadosťučinenie môže súd priznať, ak dospeje k záveru, že v konkrétnom prípade došlo ku skutočnému zníženiu dôstojnosti, resp. vážnosti fyzickej osoby v spoločnosti, pričom tento zásah má značnú intenzitu. Súd musí bezpečne zistiť, že k takému zníženiu skutočne došlo. Dôkazné bremeno je na žalobcovi, ktorý ho v danom prípade neunesol. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žalobca nepreukázal ani jeden zo zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného ako škodcu podľa § 16 Občianskeho zákonníka. S odkazom na ust. § 420 Občianskeho zákonníka podal teoreticko-právny výklad zákonnej úpravy všeobecnej zodpovednosti fyzickej osoby a právnickej osoby za spôsobenú škodu a predpokladov uplatnenia nároku zo zodpovednosti za spôsobenú škodu. Zvýraznil, že zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej zodpovednosti možno uplatniť voči fyzickej osobe (ale aj právnickej, prípadne štátu či jednotky územnej samosprávy), ak sú splnené nasledovné predpoklady zodpovednosti za škodu: a) porušenie právnej zodpovednosti (existencia protiprávneho úkonu), b) vznik škody ako majetkovej ujmy, c) existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou, d) zavinenie toho, kto škodu svojím protiprávnym úkonom spôsobil (ide o zodpovednosť za predpokladané zavinenie). Dôkazné bremeno preukázania protiprávnosti úkonu spočíva na poškodenom, keďže protiprávnosť zákon nepredpokladá (injuria non praesumitur). Dôkazné bremeno o tom, že škoda vznikla a aký je jej rozsah (výška), zaražuje poškodeného. Zvýraznil, že nevyhnutným predpokladom vzniku zodpovednosti za škodu je existencia príčinnej súvislosti medzi škodovou udalosťou (protiprávnym konaním škodcu) a vzniknutou

škodou a dôkazné bremeno aj ohľadne príčinnej súvislosti zaťažuje poškodeného. Ďalším nevyhnutným predpokladom vzniku všeobecnej občianskoprávnej zodpovednosti za škodu je zavinenie škodcu, ktoré možno charakterizovať ako psychický vzťah zodpovedného subjektu k jeho vlastnému protiprávnemu úkonu, ide teda o subjektívnu kategóriu. Na základe uvedených východísk rezultoval, že žalobca podal žalobu z dôvodu, že vo veci ním podanej žaloby na ochranu osobnosti, ktorú žalobu podal na Mestský súd Košice, sa nekoná a nevie sa, kde je spis. Sám žalobca na pojednávaní uviedol, že podá trestné oznámenie za krádež tohto spisu. Mal preukázané, že na Mestskom súde Košice súd vyznačil, že dňa 27. 09. 1990 bola žalobcová žaloba o ochranu osobnosti postúpená na Okresný súd Martin. Mestský súd Košice tejto žalobe pridelil sp. zn. 34C/362/90, pričom Okresný súd Košice I. oznámil, že spis bol postúpený 27. 09. 1990 Okresnému súdu Martin z dôvodu príslušnosti Okresného súdu Martin, na dožiadanie konajúceho súdu nevedel postupujúci súd predložiť doklad preukazujúci podanie na poštový úrad. Okresný súd Martin súdu oznámil, že predmetnú vec neeviduje. Uzavrel, že na základe takto zisteného skutkového stavu žalobca nepreukázal, že by žalovaní nejakým spôsobom zasiahli jeho do osobnostných práv. Žalobca nepreukázal ani zásah žalovaných do osobnostných práv žalobcu chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, nepreukázal existenciu takého zásahu, protiprávny charakter takéhoto zásahu, ani existenciu príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmu. Žalobca nepredložil žiaden relevantný dôkaz o tom, že spis bol doručený Okresným súdom Martin, prípadne doklad o tom, že poštový úrad spis prevzal na prepravu a ani doklad o tom, že spis bol odovzdaný na prepravu Slovenskej pošte, a preto ani nebolo možné ustáliť subjekt, ktorý by bol zodpovedný za to, že sa vo veci žaloby žalobcu nekonalo, a dôvod takejto nečinnosti. Žalobca nepredložil k svojmu tvrdeniu žiaden dôkaz a takýto dôkaz ani nenavrhol, aby preukázal zodpovednosť subjektu za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobca na pojednávaní tvrdil, že spis niekto ukradol, ale ani k tomuto tvrdeniu podľa všeobecných ustanovení za škodu v zmysle § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka svoje tvrdenie ničím nepreukázal a ani nenavrhol dôkazy. Na základe dôkaznej núdze žalobcu žalobu v celom rozsahu zamietol, pretože žalobca nepreukázal, že žalovaní sú zodpovednými subjektami, že zasiahli neoprávnene do práv žalobcu - nepreukázal existenciu zásahu, ani príčinnú súvislosť medzi zásahom a ujmu.

4. Rozhodnutie o trovách konania právne oprel o ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a 2 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) a priznal náhradu trov v konaní úspešným žalovaným voči žalobcovi v rozsahu 100 % s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súdny úradník po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie samostatným uznesením.

5. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca a domáhal sa jeho zrušenia a vrátenia vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Vo svojom odvolaní vyjadril svoje osobné názory na konajúceho sudcu súdu prvej inštancie a k morálnemu stavu v justícii. Uviedol, že je nepochybná a jasná nezákonná činnosť Okresného súdu Levice voči jeho osobe ako aj hrubé porušenie jeho ústavných práv, či. 46 (1) Ústavy SR a to práva na spravodlivý proces. Uviedol, že napadnutý rozsudok je vyjadrením morálneho bankrotu a úpadku súdnictva, mal za to, že celý proces bol vopred zinscenovaný. Namietal, že neboli splnené procesné podmienky v zmysle CSP § 365 ods. 1 písm. a) CSP, ďalej, že manipuláciou sudkyne na pojednávaní v zmysle CSP § 365, ods. 1 písm. b) súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil ako procesnej strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva, a to v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Namietal i vadu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, teda že sa nemohol vyjadriť, čím došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Namietal aj vadu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, že súd nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, napríklad či na Okresný súd Martin vôbec predmetné uznesenie došlo. Mal tiež za to, že v konaní sa vyskytla aj vada podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP a súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, pretože neboli vykonané dôkazy. Tvrdil tiež existenciu vady podľa § 365 ods. 1 písm. g) CSP, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože boli prípustné ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené. Mal za to, že konajúca sudkyňa bola ovplyvnená žalovanými. Tvrdil tiež, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, teda má vadu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

6. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný v 1. rade, v ktorom navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Vo svojom vyjadrení uviedol, že v zmysle § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho

sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Žalobca túto povinnosť nesplnil, keď naplnenie niektorých odvolacích dôvodov vôbec nekonkretizoval, niektoré odvolacie dôvody nedostatočne konkretizoval (napr. námietka manipulácie na pojednávaní - § 365 ods. 1 písm. b) CSP; nemožnosť vyjadriť sa - § 365 ods. 1 písm. d) CSP; nevykonanie akých navrhnutých dôkazov - § 365 ods. 1 písm. e) a f) CSP; aké prostriedky procesného útoku nemohol žalobca pred rozhodnutím súdu prvej inštancie objektívne uplatniť - 365 ods. 1 písm. g) CSP; čo súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil - § 365 ods. 1 písm. h) CSP). Zastal názor, že tento nedostatok odvolania nemôže za žalobcu odstraňovať súd a zároveň žalobca nemôže byť s poukazom na § 373 ods. 1 CSP ani vyzvaný na odstránenie tohto nedostatku odvolania. Mal za to, že odvolací súd by nemal prihliadať na odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. a), b), d), e), f), g) a h) CSP pre absenciu jednoznačného, resp. dostatočne konkrétneho uvedenia, v čom žalobca vidí pochybenie súdu prvej inštancie napĺňajúce ten-ktorý odvolací dôvod. Dodal, že žalovaný mal možnosť sa v konaní vyjadrovať a aj sa vyjadril k vyjadreniu žalovaných podaním zo dňa 13. 09. 2019 a rovnako mal priestor vyjadrovať sa na pojednávaniach dňa 03. 09. 2020 a 20. 05. 2021, na ktorých bol prítomný. Čo sa týka žalobcom namietaného dokazovania, uviedol, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní vychádzal výlučne z tvrdení a dôkazov produkovaných v konaní samotným žalobcom a nemohol za žalobcu dôkazy vyhľadávať. Súd prvej inštancie vykonal riadne dokazovanie a dal stranám sporu možnosť sa vyjadriť a navrhnúť vykonanie ďalšieho dokazovania. Zvýraznil, že predmetom konania bol žalobcom formulovaný nárok na ochranu osobnosti, resp. na náhradu nemajetkovej ujmy. Vo vzťahu k právnomu posúdeniu žalobcom uplatneného nároku poukázal na svoju procesnú obranu, na ktorej v plnom rozsahu zotrval. Zopakoval, že nie je podľa žiadneho právneho predpisu zodpovedný za prípadný zásah do práv žalobcu označených žalobcom, absentuje preto jeho pasívna vecná legitímácia; v konaní navyše nebol preukázaný tak závažný dopad tvrdeného zásahu, ktorý by odôvodňoval priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v požadovanej výške.

7. Žalovaný v 2. rade vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobcu uviedol, že zotráva na svojich tvrdeniach učiných v konaní a zvýraznil, že žalobca v konaní nepreukázal doručenie predmetného spisu žalovanému v 2. rade.

8. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, v zákonom stanovenej lehote (§ 362 CSP) a že spĺňa náležitosti § 365 a nasl. CSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 CSP), prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ust. § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

9. Podľa § 387 ods. 1, 2 a 3 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody. Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

10. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie, a to po skutkovej, ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

11. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanoveným zákonom na inom orgáne SR.

12. Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne aj o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

13. Obsah práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza aj vtedy, ak sa niekto (každý) domáha svojho práva na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktorý je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/2008).

14. Odvolací súd pri prejednávaní veci dospel k záveru, že žalobcom namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené. Po preskúmaní obsahu spisu a odôvodnenia rozsudku odvolací súd konštatuje, že napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí v zmysle 220 ods. 2 CSP. Prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán v prejednávanom spore, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný spor a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Učinené zistenia súdu prvej inštancie majú vecné i logické zakotvenie vo vykonaných dôkazoch a prijaté skutkové a právne závery sú odôvodnené zrozumiteľne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, pri súčasnom zohľadnení ochrany subjektívneho práva oboch sporových strán, ich rovnosti v uplatnení práv, ochrany ich oprávnenej dôvery v právo, ako i predvídateľnosti súdneho rozhodnutia. Napadnutému rozhodnutiu nemožno vytknúť ani nedostatočné zistenie skutkového stavu, ani že by súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov sporových strán nevyplývali, že by opomenul niektoré rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo že by v jeho hodnotení dôkazov bol logický rozpor, prípadne že by výsledok jeho hodnotenia dôkazov nezodpovedal tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 192, § 193, § 194 a § 205 CSP, alebo že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia, alebo že by použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil. Nebola zistená ani jedna vada namietaná žalobcom v odvolaní. Odvolací súd sa plne stotožňuje s dôvodmi súdu prvej inštancie uvedenými v napadnutom rozsudku, na tieto poukazuje ako na správne, a preto ich nebude opakovať (§ 387 ods. 2 CSP). Súd prvej inštancie totiž zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobu zamietol.

15. Vzhľadom na konštatovanie vecnej správnosti odvolaním napadnutého rozhodnutia a stotožnení sa s dôvodmi uvedených v písomnom vyhotovení rozsudku súdom prvej inštancie, krajský súd podľa § 387 ods. 2 CSP v plnom rozsahu odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z titulu aplikácie § 387 ods. 2 CSP v spojení s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 a rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/2005, pri potvrdení rozhodnutia okresného súdu nie je potrebné, aby krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku zopakoval tie závery napadnutého rozhodnutia okresného súdu, s ktorými sa stotožňuje, pretože odôvodnenia a rozhodnutia prvoinštančného súdu a odvolacieho súdu tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/05, IV. ÚS 372/08) a tým je postačujúce odkázať cez § 387 ods. 2 CSP na odôvodnenie obsiahnuté v rozsudku okresného súdu. V zásade sa odvolací súd môže obmedziť len na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd len zvýrazňuje a sumarizuje nasledovné skutočnosti.

16. V danom prípade sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanému v 1. rade verejne a písomne sa ospravedlniť žalobcovi za porušenie základných ľudských práv a slobôd v zmysle Dohodou o ochrane ľudských práv a základných slobôd a za nezákonné a protiústavné konanie, ktorým dlhodobo poškodzovalo a poškodilo dobrú povesť, zdravie a osobnú česť žalobcu a uložil mu vyplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 10 000 000 eur. Žiadal, aby súd uložil žalovanému v 2. rade ospravedlniť sa žalobcovi za porušenie základných ľudských práv a slobôd v zmysle Dohody o ochrane ľudských práv a základných slobôd a za nezákonné a protistranné konanie, ktorým dlhodobo poškodzoval a poškodil

dobrú povesť, zdravie a osobnú česť žalobcu a uložil mu vyplatiť žalobcovi titulom nemajetkovej ujmy sumu 1 000 000 eur. Žalobca podal žalobu proti žalovaným v 1. a 2. rade na tom právnom základe, že dňa 17. 08. 1990 podal ako žalobca žalobu o ochranu osobnosti proti žalovanému Ing. C. K. na Mestský súd Košice, pričom na pojednávaní uviedol, že v tejto veci sa nekoná a podáva trestné oznámenie na neznámeho páchatela, ktorý ukradol spis z Okresného súdu Košice. Dňa 01. 07. 2020 Okresný súd Košice I. oznámil, že dňa 27. 09. 1990 bola predmetná vec postúpená Okresnému súdu Martin a súdu zaslal fotokópiu papierového registra o tom, že dňa 27. 09. 1990 bola vec žalobcom o ochranu osobnosti postúpená na Okresný súd Martin. Okresný súd Martin ako žalovaný v 2. rade sa jednoznačne vyjadril, že na Okresnom súde Martin nebol od 27. 08. 1990 a ani nie je vedený doposiaľ návrh žalobcu proti žalovanému Ing. Vítazoslav Móric o ochranu osobnosti. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania žalobu žalobcu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol z dôvodu neunesenia dôkazného bremena ohľadom žalovaného nároku. Vo svojom rozhodnutí poskytol rozsiahly teoretickoprávny výklad ochrany osobnostných práv podľa § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka a predpokladov úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti. Tiež poskytol rozsiahly a vyčerpávajúci výklad zákonnej úpravy všeobecnej zodpovednosti fyzickej osoby a právnickej osoby za spôsobenú škodu v zmysle ust. § 420 Občianskeho zákonníka a predpokladom úspešného uplatnenia práva na náhradu škody. Od uvedeného výkladu a záverov súdu prvej inštancie nevzhliadol odvolací súd dôvod odkloniť sa, v plnom rozsahu naň odkazuje ako na svoj vlastný. Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobca spísal žalobu dňa 17. 08. 1990 a v ten istý deň ju doručil Mestskému súdu Košice, ktorý dňa 27. 08. 1990 vyslovil svoju miestnu nepríslušnosť a nariadil po právoplatnosti vec postúpiť Okresnému súdu Martin. Z papierového registra bolo zistené, že žalobcova vec mala byť postúpená Okresnému súdu Martin dňa 27. 09. 1990. Súd prvej inštancie správne dôvodil, že v tomto čase bol platný a účinný zák. č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (od 01. 07. 1990 do 30. 06. 2004). Zákon č. 58/1969 Zb. neobsahoval právnu úpravu o náhrade nemajetkovej ujmy a v ustanovení § 17 len odkazoval na podpornú aplikáciu Občianskeho zákonníka. Za súčasnej právnej úpravy je zákon č. 514/2003 Z. z. lex specialis k Občianskemu zákonníku. Tento zákon v ust. § 27 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. zakotvil, že zodpovednosť za škodu spôsobenú rozhodnutiami, ktoré boli vydané pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona a za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, sa spravuje doterajšími predpismi. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie správne aplikoval na zistený skutkový stav ust. § 11 a nasl. a všeobecné ustanovenia o škode upravené v § 420 a nasl. Občianskeho zákonníka.

17. Odvolací súd zvyrazňuje, že zákonodarca v zákone č. 58/1969 Zb. neposkytol definíciu pojmu nesprávny úradný postup. Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou, možno však nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu orgánu verejnej moci, resp. o porušenie účelu postupu orgánu verejnej moci, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou alebo s ňou nesúvisí, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Pretože úradný postup nie je spravidla možné upraviť v právnom predpise do najmenších podrobností, treba správnosť úradného postupu posudzovať aj z hľadiska účelu, k dosiahnutiu ktorého postup štátneho orgánu smeruje. K nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej orgán verejnej moci nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie, alebo oneskorené vydané rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt na jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu verejnej moci alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky). Pokiaľ orgán verejnej moci zisťuje podmienky a predpoklady pre vydania rozhodnutia, za týmto účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje a podobne, ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia; prípadné nesprávnosti, či vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia a z hľadiska zodpovednosti za škodu môžu byť hodnotené len ako škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, a preto za nesprávny úradný postup nie je možné považovať pochybenie a nedostatky spočívajúce v tom, že orgán verejnej moci pred svojim rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky pre jeho vydanie a v dôsledku toho je rozhodnutie nesprávne a nemalo byť vydané, prípadne že malo byť vydané neskôr v inej podobe, či za iných okolností (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. 05. 2011 sp. zn. 6Cdo/I 15/2010). V tomto smere možno tiež uviesť, že strana sporu, v ktorom bolo vydané príslušné rozhodnutie, môže namietat pochybenie orgánu štátu pri zisťovaní podkladov pre vydanie rozhodnutia alebo pri ich hodnotení v opravnom prostriedku proti tomuto rozhodnutiu, pričom orgán príslušný rozhodnúť o opravnom prostriedku následne posúdi,

či došlo k namietanému pochybeniu. Rozhodovanie o náhrade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je závislé od posúdenia príčinnej súvislosti medzi týmto postupom a vzniknutou škodou ako jeden z rozhodujúcich predpokladov pre vznik škody. Pôjde teda najmä o objasnenie príčin, ktoré viedli k určitému výsledku a o starostlivé zváženie všetkých prírodných súvislostí. Z hľadiska objektívnej zodpovednosti štátu, tento zodpovedá za predpokladu, že poškodenému vznikla škoda, ktorá je v príčinnej súvislosti s takýmto chybným postupom, teda ak je nesprávny postup orgánu verejnej moci so vznikom škody vo vzťahu príčiny a následku. Rovnako zák. č. 58/1969 Zb. bližšie nedefinuje pojem škody a ani neupravuje rozsah jej náhrady. Preto treba aj v tomto smere aplikovať príslušné ustanovenia všeobecnej úpravy (§ 420 Občianskeho zákonníka) a škodu vo všeobecnosti chápať ako ujmu, ktorá a/ nastala v majetkovej sfére poškodeného, b/ je objektívne vyjadriteľná v peniazoch a c/ je napravitelná poskytnutím majetkového plnenia, predovšetkým peňažného. Pre posúdenie predmetnej právnej veci je významné, že škoda, ako predpoklad vzniku zodpovednosti štátu za nesprávny úradný postup, je daná len vtedy, ak vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom. Ani vzťah príčinnej súvislosti (kauzálny nexus) medzi nesprávnym úradným postupom a škodou zák. č. 58/1969 Zb. nevysvetľuje. V právnej teórii sa týmto vzťahom označuje priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). Najvyšší súd SR vo svojich rozhodnutiach (napr. sp. zn. 5Cdo/126/2009 zo dňa 30.06.2010, sp. zn. 6MCdo/I 1/2010 zo dňa 31.01.2012, sp. zn. 8Cdo/I12/2017 zo dňa 27.06.2018) dospel k záveru, že príčinná súvislosť je podstatným prvkom zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (delikt, nezákonné rozhodnutie, nesprávny úradný postup) a vznik škody boli v logickom slede, teda aby protiprávne konanie bolo príčinou a vznik škody, vrátane jej rozsahu, následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku škody môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha, či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná bola. Otázka príčinnej súvislosti nie je otázkou právnou, ide o skutkovú otázku, ktorá môže byť riešená len v konkrétnych súvislostiach; a jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľnom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie je. Právnym posúdením je vymedzenie, medzi akou ujmou (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmou poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu, (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti. V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť pôsobenia príčiny na následok“ pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. Ak by príčinou vzniku škody bola iná skutočnosť, zodpovednosť za škodu nenastane, pritom nemusí ísť o príčinu jedinú, ale stačí, ak ide o jednu z príčin, ktorá sa podieľa na nepriaznivom následku, o ktorého odškodnenie ide, a to o príčinu podstatnú.

18. Odvolací súd pre úplnosť uvádza vo vzťahu k odvolacím námietkam žalobcu, konkrétne k ust. konkrétne § 365 ods. 1 písm. a) CSP, že neboli splnené procesné podmienky. Procesné podmienky (podmienky konania) definuje samotný Civilný sporový poriadok (§ 161 ods. 1) ako podmienky, za ktorých môže súd konať a rozhodnúť. Teória civilného práva procesného rozoznáva vecné procesné podmienky (kvalifikovaný spôsob začatia konania - t. j. v sporovom konaní žaloba, splnenie poplatkovej povinnosti), podmienky na strane súdu (právomoc, príslušnosť, zákonné obsadenie súdu - vada tejto podmienky je však reglementovaná samostatne v ust. § 365 ods. 1 písm. c)), procesné podmienky na strane účastníkov (procesná subjektivita, procesná spôsobilosť, prípadné povinné zastúpenie advokátom, spôsobilosť byť zástupcom a riadne plnomocenstvo zástupcu) a tzv. negatívne procesné podmienky (prekážka začatého konania, prekážka rozsúdenej veci). Skúmanie splnenia procesných podmienok je úradnou povinnosťou súdu počas celého priebehu konania. Určitou výnimkou je skúmanie splnenia podmienky všeobecnej miestnej príslušnosti a osobitnej miestnej príslušnosti danej na výber,

ktoré súd skúma len na námietku žalovaného pri prvom procesnom úkone, ktorý mu patrí (§ 41 CSP). Zistenie nedostatku procesnej podmienky (ktorý je prítomný už v momente začatia konania alebo k nemu dôjde neskôr v priebehu konania) je procesnou úlohou súdu. Nedostatky niektorých procesných podmienok sú neodstrániteľné, čo znamená, že prítomnosť takéhoto nedostatku absolútne bráni súdu v konaní a rozhodnutí vo veci a jedine správne rezultuje do zastavenia konania. Nedostatky iných procesných podmienok sú odstrániteľné, a teda súd po zistení nedostatku procesnej podmienky sa pokúsi tento nedostatok odstrániť (vlastným postupom alebo výzvou strane sporu na odstránenie nedostatku). V prípade neodstránenia odstrániteľného nedostatku súd konanie zastaví (za výnimky z tohto pravidla však v určitej miere považujeme poplatkovú povinnosť, pri nesplnení ktorej v niektorých prípadoch súd konanie nezastaví, ako aj povinné zastúpenie advokátom, pri nedostatku ktorého nebude následkom zastavenie konania, ale neprihliadanie súdu na úkony strany, čo následne vyústí do straty sporu - pozri § 92 ods. 2). Vadou predpokladanou v § 365 ods. 1 písm. a) tak trpí konanie v prípade, keď súd vec prejednal a rozhodol napriek vyššie naznačeným nedostatkom. K žalobcom namietanej vade podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv, a nie hmotnoprávných nárokov strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Podľa čl. 46 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde. Podľa čl. 48 Ústavy SR má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mариaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritornú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však konečné rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku. Podľa právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016. Žalobca namietal rozsudok súdu prvej inštancie aj z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. d) CSP, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, kedy sa jedná o iné vady, ktoré mohli mať vplyv na výrok rozhodnutia. Tento odvolací dôvod dopadá na akékoľvek pochybenia v procesnom postupe súdu, ktoré nie sú subsumovateľné pod ostatné odvolacie dôvody, avšak len za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Príkladom takejto vady môže byť nesprávne realizovaná manuálna povinnosť súdu, pochybenia vo vykonanom dokazovaní, porušenie viazanosti súdu inými rozhodnutiami (pozri § 193) alebo posúdenie predbežnej otázky v rozpore s existujúcim rozhodnutím príslušného orgánu (pozri § 194 ods. 2). Žalobca namietal i vadu podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP, že súd prvej inštancie nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania je úlohou a doménou súdu. Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto postupom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu. Žalobca namietal rozsudok súdu prvej inštancie aj z dôvodu § 365 ods. 1 písm. f) CSP, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo ktoré vyšli najavo

inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 191 až § 194 CSP. K odvolaciemu dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. g) CSP, že zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, odvolací súd uvádza, že prípustnosť tohto odvolacieho dôvodu je potrebné vnímať v spojitosti s ust. § 366 písm. d), z ktorého vyplýva, že novoty môže odvolateľ použiť v tomto prípade len vtedy; ak ich v konaní pred súdom prvej inštancie nemohol použiť bez vlastnej viny. K žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu prvej inštancie, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, čo znamená, že vyvodzuje zo skutkového zistenia aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávneho vyložil.

19. Odvolací súd pri prejednávaní veci dospel k záveru, že žalovaným namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené. V konaní nebolo zistené žiadne pochybenie zo strany konajúcej sudkyne, konanie viedla zákonne a viedlo k nezávislému, správne a riadne odôvodnenému rozhodnutiu. Žalobcovi bol poskytnutý dostatočný priestor na prednesenie jeho vyjadrení, či na doloženie dôkazov na preukázanie uplatňovaného nároku. Žalobca bol riadne predvolaný na pojednávania, bol na nich prítomný a aj sa na nich vyjadroval. Z obsahu spisu jednoznačne vyplýva, že súd prvej inštancie vo veci samej vypočul žalobcu a žalovaného v 1. rade, oboznámil sa s ním predloženými listinami, predniesol predbežné právne posúdenie, oboznámil sa s vyjadrením žalovaného v 2. rade, poučil strany podľa § 153 a § 154 CSP, umožnil prednes záverečných rečí, ukončil dokazovanie a vyniesol rozsudok. Zo zápisníc z pojednávania nevyplýva, že by žalobca navrhol vykonať dokazovanie, ktoré by súd prvej inštancie následne nevykonal. V súvislosti s námietkou žalobcu, súd prvej inštancie „nevykonal žiadne kroky na preverenie akýchkoľvek zásadných skutočností celého prípadu“, resp. nevykonal žiadne relevantné dôkazy, odvolací súd zvyrazňuje, že podľa ustálenej právnej teórie súdnej praxe je sporové konanie ovládané prejednávacou zásadou, v zmysle ktorej tvrdiť skutočnosti a navrhovať na ich preukázanie dôkazy je vecou účastníkov konania. Teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore unesením dvoch bremien. Ide o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu privodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať (§ 132 ods. 1 CSP). Predmetné ustanovenie stanovuje aj dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Zásadne na stranách sporu leží iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Totožné následky postihujú toho účastníka, ktorý síce navrhol dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť účastníka za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Posudzujúc povinnosť dôkazného bremena žalobcu v predmetnom konaní, ktoré je konaním sporovým, v ktorom platí prejednávací zásada, so zreteľom na kontradiktórnosť tohto súdu prvej inštancie prejednal vec a rozhodol po vykonaní viacerých pojednávanií, na ktorých vykonal dokazovanie navrhnuté stranami, ktoré po poučení nemali ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania. Odvolací súd je toho názoru, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu zamietol pre nepreukázanie žiadneho zo zákonných predpokladov na priznanie mu uplatňovaného nároku.

20. Odvolací súd súhlasne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nepreukázal, že by žalovaní nejakým spôsobom zasiahli do jeho osobnostných práv chránených ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka, nepreukázal existenciu takého zásahu, protiprávny charakter takéhoto zásahu, ani existenciu príčinnej súvislosti medzi zásahom a vzniknutou ujmom. Žalobca nepreukázal súdu, že žalovaní sú zodpovednými subjektami, že zasiahli neoprávnene do práv žalobcu - nepreukázal existenciu zásahu, ani príčinnú súvislosť medzi zásahom a ujmom.

21. Z uvedených dôvodov preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil, keď dospel k záveru, že rozhodnutie je vecne správne i v časti náhrady trov konania tak vo vzťahu k žalovanému v 1. a v 2. rade, pretože boli úspešnými stranami v konaní.

22. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešným žalovaným v 1. a v 2. rade priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Toto rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii; ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP); dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP); povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba, jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).